

چرا مجسمه سعدی را روی پایه آمتری نصب کردند؟

یازدهم اردیبهشت ماه از مجسمه سعدی که به عنوان بزرگترین مجسمه برنزی پایتخت نام برده می شود، رونمایی شد. حالا خالق این اثر توضیحاتی را درباره ویژگی‌های این مجسمه و قواعدی که باید برای جانمایی یک اثر شهری رعایت شود، ارائه کرده است.

دهقان محمدی، هنرمند مجسمه‌ساز که از اثرش روز دوشنبه، ۱۱ اردیبهشت ماه رونمایی شد، در گفت‌وگویی با ایسنا اظهار کرد: اندازه این مجسمه سه متر و ۲۰ سانتی متر است و چهار متر هم پایه برای آن در نظر گرفته شده است.

او با اشاره به اینکه ساخت مجسمه سعدی یک سال و نیم زمان برده است، گفت: تکنیک ساخت این اثر ریخته‌گری مومی بوده است. جنس این مجسمه برنز است و یک تن و ۳۵۰ کیلوگرم وزن دارد. این مجسمه در حرکت ساخته شده است؛ چرا که سعدی همواره در حرکت و در سفر بوده است.

محمدی درباره ابعاد چهارمتری پایه این مجسمه که به نسبت بلند محسوب می‌شود، نیز گفت: بر اساس محاسباتی که انجام شد، مشخص شد که اگر ابعاد پایه کمتر از این باشد دید مجسمه از اطراف محدود می‌شود. یکی از اهداف نصب مجسمه هم دیده شدن آن از سوی افرادی بود که در سفر شهری در این خیابان هستند. به همین دلیل این مترژ پایه را در نظر گرفتیم.

این مجسمه ساز درباره لزوم انجام اقداماتی خاص برای نگهداری و حفظ یک اثر شهری در بازه زمانی نیز اظهار کرد: در سال‌های اخیر مدیرانی که فعالیت می‌کردند مرمت آثار را در نظر نگرفتند. درباره اثری که من ساختم البته سلیقه من این است که برنز بماند و مرور زمان در آن مشخص شود و مرمت نشود. در مجموع مجسمه سعدی به صورت فیزیکی هم دور از دسترس است و آسیب فیزیکی نخواهد دید، مگر آنکه از آب و هوا آسیب ببیند که تا چند سال آینده احتمالا این اتفاق نخواهد افتاد.

محمدی در پاسخ به اینکه آیا بزرگ بودن یک مجسمه برای آن ارزش افزوده ایجاد می‌کند یا خیر نیز گفت: اصلا و ابتدا ابعاد یک مجسمه برای آن ارزش افزوده ایجاد نمی کند. اینکه یک کاری بزرگ باشد ارزشی برای آن به وجود نمی‌آورد اما اگر کیفیت ساخت داشته باشد ارزش بیشتری خواهد داشت.

او معتقد است که جانمایی مجسمه‌های شهری باید با اصول و قواعد انجام شود و باید اثر با فضا تطبیق داشته باشد. باید به معماری اطراف آن و مساحت اطرافش توجه شود و زاویه نوری که به آن می‌تابد هم باید در نظر گرفته شود.

او گفت: بهتر بود مجسمه سعدی کمی می‌چرخید اما از آن‌جایی که در مسیر ریزگرذ رد می‌شود و مسیر شمال به جنوب خیابان را نداشتیم، عملا امکانش نبود. ما دید شمال به جنوب نداشتیم و دید در این مسیر شرق به غرب و غرب به شرق بود. به همین دلیل این تغییر زاویه را نداشتیم.

این هنرمند مجسمه ساز در ادامه گفت که اثرش را از پرتزه‌ای از سعدی ساخته است. این پرتزه از آقای ابوالحسن صدیقی بوده که در تمامی کتاب‌ها چاپ شده است؛ در واقع این طرح ذهنیت طراحش از سعدی بوده است. این مجسمه هم بر اساس این طرح ساخته شد.

وی در پایان اظهار کرد: فارخوانی برای طرح این مجسمه ارائه شد که ۴۳ هنرمند شرکت کردند و ماکت ارائه کردیم. پس از آن طرح من انتخاب شد و این کار ساخته شد.

خزاعی:

یکی از ویژگی‌های سریال پوست شیر که به‌شکل

گسترده مورد توجه و تحسین منتقدان و تماشاگران قرار گرفت، کیفیت بازی‌ها بود. تقریباً تمام بازیگران کلیدی فیلم در نقش خود درخشیدند و همین امر، نقش مهمی در افزایش کیفیت این مجموعه ایفا کرد. یکی از بازیگرانی که حضورش در «پوست شیر» به چشم آمد، مهرداد صدیقیان بود؛ بازیگری جوان اما باتجربه که شاهد درخشش او (به خصوص در فیلم‌های سینمایی) بوده‌ایم و حالا با «پوست شیر» موفقیت دیگری را به کارنامه‌اش اضافه کرده است.

به مناسبت درخشش صدیقیان در پوست شیر نگاهی به بهترین نقش‌آفرینی‌های او انداخته‌ایم.
اتوبوس شب (کیومرث پوراحمد، ۱۳۸۵)

صدیقیان که اولین‌بار در سال ۱۳۸۴ با فیلم «عصر جمعه» (مونا زندگی) به سینمای ایران معرفی شده و توانایی‌های خود را به‌رخ کشیده بود، با درخشش در «اتوبوس شب» به‌سرعت جایگاه خود را به‌عنوان یک ستاره نوظهور تثبیت کرد.
بدهستان‌های صدیقیان با خسرو شکیبایی (در یکی از به‌یادماندنی‌ترین نقش‌آفرینی‌های شکیبایی) درخشان است. صدیقیان در این فیلم نقش نوجوانی را ایفا می‌کند که باید گروهی از اسیران عراقی را از آبادان به ماهشهر منتقل کند.

نکته کلیدی بازی صدیقیان این است که او در آن واحد می‌تواند هم صلابت یک نیروی جنگی را به‌تصویر بکشد و هم شکنندگی یک نوجوان را که زودتر از حدّ معمول بزرگ شده است. نامزدی سیمرغ بلورین بهترین بازیگر مرد نقش مکمل در جشنواره فیلم فجر، نامزدی تندیس بهترین بازیگر مرد در جشن حافظ، پاداش درخشش صدیقیان در «اتوبوس شب» بود.

ناخواسته (برزو نیک‌نژاد، ۱۳۹۲)

متاسفانه فیلم خوب «ناخواسته» به‌اندازه شایستگی‌اش مورد توجه قرار نگرفت و به‌همین دلیل بازی خوب صدیقیان هم کمتر دیده شد. صدیقیان نقش اصلی «ناخواسته» را بر عهده دارد و نقش یک روحانی را ایفا کرده است. نکته کلیدی در این میان به استراتژی فیلمساز برمی‌گردد. ما در طول فیلم قرار نیست این شخصیت را به‌عنوان یک روحانی بشناسیم. او قرار است نقش یک آدم معمولی و همدلی‌برانگیز را ایفا کند که مسافرکنشی می‌کند و دوست دارد جامعه اطراف را بیشتر بشناسد.

با توجه به این‌که بخش مهمی از فیلم درون یک خودرو می‌گذرد و با در نظر گرفتن این نکته که روحانی «ناخواسته» قرار است شخصیتی آرام، باژ هم (همچون «اتوبوس شب») و گاه ساده و معصوم باشد، صدیقیان کار سختی پیش رو داشت اما

از شکنندگی تا عصیان؛ نگاهی به بهترین بازی‌های مهرداد صدیقیان

درخشش دوباره در پوست شیر

یکی از بازیگرانی که حضورش در «پوست شیر» به چشم آمد، مهرداد صدیقیان بود؛ بازیگری جوان اما باتجربه که شاهد درخشش او (به‌خصوص در فیلم‌های سینمایی) بوده‌ایم و حالا با «پوست شیر» موفقیت دیگری را به کارنامه‌اش اضافه کرده است.

نقش‌آفرینی‌های مهم قبلی صدیقیان نیست. رابطه نافرجم عاشقانه این فیلم جنبه‌ای ترازیک دارد و در مواقع دیگر هم صدیقیان نقش فردی جدی او گاه شاید عبوس را با بازی کنترل‌شده‌اش به‌شکل قابل‌قبولی ایفا می‌کند.

شماره ۱۷ سهیلا (محمود غفاری، ۱۳۹۵)

نقش مهرداد صدیقیان در فیلم جوجووعور اما قابل‌بحث (شمارهٔ ۱۷ سهیلا) نقشی کوتاه‌اما کلیدی است. او قرار است یک‌بار دیگر نقش یک جوان بامزه را بازی کند اما، شاید به‌تبع کوتاهی نقش، صدیقیان پیش از همیشه پرانرژی و پرتحرک نشان می‌دهد. با توجه به این که مسعود در این فیلم شخصیتی است که قرار است شخصیت اصلی سرگردان و محافظه‌کار داستان (سهیلا با بازی درخشان زهرا داوودنژاد) را به خود جلب کرده و از پهلایش خارج کند، موفقیت صدیقیان می‌توانست به‌معنای موفقیت کلّ فیلم باشد و صدیقیان به بهترین شکل ممکن این وظیفه را به انجام می‌رساند.

صدیقیان در این فیلم موفق شده با کمترین

سینمایی به تنهایی نمی تواند بار مسئولیت کمک و ارتقای ضریب اشتغال سینماگران را به دوش بکشد و هم آفرایی مجموعه های فرهنگی

و سینمایی در این زمینه مهم است.

رئیس سازمان سینمایی با اشاره به بحران‌ها و چالش‌های به وجود آمده طی یک سال گذشته در سینما، گفت: از همان روزهای اول حضور در سازمان، با چالش‌های مکرری مواجه بوده‌ایم که بسیاری از آن‌ها پیش از آنکه مربوط به سینما و جریان فرهنگ و هنر باشند، مرتبطاً با «فرامتن سینما» بوده‌است. وی بیان اینکه صیانت از سرمایه اجتماعی سینما نیازمند همکاری همه طیف‌ها و سلاقی است ادامه داد: ما تعارف و رودریاستی با کسی نداریم. یکی از نقدهایی که به ما می‌شود این است که کمی محافظه‌کارانه اقدام کنید اما محافظ کاری، کار ما نیست. به انداز کافی محافظه‌کاران در حوزه فرهنگ بوده‌اند. ما رودریاستی با کسی نداریم و با تکیه بر قوانین و آیین‌نامه محوری حرکت می‌کنیم. همچنانکه در جشنواره سال گذشته اعلام کردهام مدیران‌دیاری بجه‌های انقلاب و سینماگران متعدد و دارای دغدغه ملی تحقق آرزویی چندین ساله بوده است. البته، این به معنای حذف طیف‌ها، سلاقی یا افراد دیگری نیست. معتقدم دامنه انقلاب بیشتر است و محدود به طیف و گروه خاصی نمی‌شود. وی همچنین با اشاره به خلأهای موجود در هنرمندان همسو با جبهه فرهنگی انقلاب، عنوان کرد: به نظرم علی‌رغم حضور دولت مردمی و مدیران انقلابی در سازمان سینمایی همچنان شاهد خلأهایی در حوزه جریان فرهنگی انقلاب هستیم که می‌بایست توسط محافل و باتوق‌های مکمل دیگری اصلاح و پر شود. در این مورد قطعاً نهادهای و دستگاه‌هایی مانند بنیاد روایت می‌توانند با برپایی و احیای محافل و بستراهی گفت‌وگو و اندیشه‌پوزری نقش مؤثری ایفا کنند... رئیس سازمان سینمایی با تأکید بر لزوم همراهی و حمایت‌های نهادهای و دستگاه‌های مختلف از سینمای دفاع مقدس خاطرنشان ساخت: پیشنهاد می‌کنم در جلسات فرهنگی که با حضور مراکز و دستگاه های ذیربط برگزار می‌شود موضوع احیای حمایت ها و کمک‌ها از سینمای دفاع مقدس پیگیری شود. جریان سینمای دفاع مقدس به حمایت های جدی تر سپاه و نهادهای نظامی و ذیربط نیاز دارند. وی با بیان اینکه سازمان سینمایی با اهتمام به گونه‌های مختلف فیلمسازی و سلاقی اجتماعی تلاش کرده است برای همه گروه مخاطبان در سید اکران سالانه فیلم داشته باشد تصریح کرد: امسال هر چرخه اکران آثار دفاع مقدس را در کنار سایر گونه‌های سینمایی بر پرده‌های سینماها خواهیم داشت. معاون وزیر فرهنگ و ارشاد اسلامی همچنین با اشاره به حمایت‌های سازمان سینمایی از فرآیند تولید تا پخش سینمای مقاومت، گفت: مجموعه روایت‌فتح‌با داشتن انجمن‌ها

فرهنگ و هنر

اخبار

حرف‌های «طوفان»

از بی در و پیکری سینما و بدآموزی «برادران لیل»

«ما تمام شدیم؛ قبول. ولی بپذیرید که سینمای امروز هم دیگر خیلی بی‌در و پیکر شده است.»

«رضا طوفان» بدمن معروف سینما در دهه‌های ۶۰ و ۷۰ خورشیدی همین چند روز قبل ۷۴ ساله شد و در شرایطی که بیماری مشکلاتی را برایش به وجود آورده ولی باژ هم سینما برایش دغدغه است؛ دغدغه‌ای که حسرت هم با خودش دارد چون به ایسنا می‌گوید: خود یک بازیگر حرفه‌ای که عمرش را صرف بازیگری کرده، این نیست که نگران باشد و ببیند آینده‌اش چه می‌شود.

رضا صفایی‌پور بازیگر فیلم‌های «کانی مانگا»، «شکار خاموش»، «میرزا کوچک خان» و «چشم عقاب» که در دوران اوج فعالیتش به طوفان شهرت پیدا کرده بود، مدتی است به پارک‌نسون مبتلا شده و حرکت و تکلم کمی برایش سخت شده اما خوب مدارا می‌کند، هر چند می‌گوید «خوردن روزی ۱۵ قرص خیلی سخت است مخصوصا که هر کدام عوارضی هم دارند.»

آخرین فیلم او «گپ‌گاه» عادل تبریزی بود که در آن حضور داشت و هنوز به اکران عمومی درنیاوده ولی خودش آخرین فیلمی را که بازی جدی داشته، «پرچم‌های قلعه کاوه» می‌داند که مربوط به ۱۶ سال قبل است و بعد از آن دیگر خبر خاصی از حضورش جلوی دوربین نوده؛ «پیشنهاد بازی که دیگر نیست. کلا از بچه‌های قدیمی سینما و هم‌سلان من خیلی در سینما و تلویزیون نیستند؛ بازیگران سریال‌ها را نگاه کنید! بیشتر صفر کیلومتر هستند. البته نمی‌گویم بازیگرهای جدید نباید دلی بی‌ایند ولی قبلا کست چیدن جور دیگری بود. الان فامیل‌پازی زیاد شده در صورتی که سینما قبلا در و پیکر داشت.»

اگرچه بیماری، یک سال قبل پای این بازیگر را به بیمارستان کشاند اما از پیگیری فیلم‌ها و سریال‌ها و جریان روز غافل نیست. می‌گوید توان جسمی لازم را برای سینما رفتن ندارد ولی «برادران لیل»ا را که نسخه قاچاق آن پخش شده، دیده است. «فیلم خیلی خوبی بود، البته بدآموزی هم داشت. سعید پورصمیمی خیلی خوب بود، جزو اساتیدی است که تکرار نمی‌شود و انگار بعد از ۶۰ سال تازه آمده. بدی سینما این است که ناگهان فید می‌شوی و بعد با یک نقش دوباره برمی‌گردی. آن وقت همه با منشابه همان نقش سراغت می‌آیند.»

او ادامه می‌دهد: «من و خیلی دیگر از همکارانم دوست داشتیم از توانایی‌های ما استفاده می‌شد. آنتونی هابکنیز را ببینید. برای بازی در نقشی منفی در فیلم «سکوت بره‌ها» اسکار گاردت ولی اینجا اصلا به نقش منفی بهایی داده نمی‌شد. سختی ماجرا اینجاست که من به عنوان یک بازیگر با بیش از ۵۰ سال سابقه آینده تضمین شده‌ای ندادم و بدون هیچ درآمدی، صرفا با حقوق بازی‌شنسنگی باید نگران آینده باشم و این شرایط برای بسیاری از سینماگران قدیمی وجود دارد.»

رضا صفایی‌پور متولد ۱۳۲۸ در تهران و فارغ التحصیل دبیرم رشته ادبی است که فعالیت خود را از کودکی کج شروع کرد و بعد از چند مقام قهرمانی در ورزش، وارد سینما شد. او فعالیت خود را به صورت جدی در سال ۱۳۴۲ آغاز کرد و به عنوان ورزشکار بدلکار در فیلم «ترس و تاریکی» محمد متوسلانی بازی کرد. سپس در سال ۱۳۴۸ با فیلم «قهرمانان» به کارگردانی ژان نگولسوک، محصول مشترک ایران و آمریکا به عنوان بازیگر جلوی دوربین رفت و تا سال ۱۳۵۵ در حدود ۱۰ فیلم بازی کرد. او در سال ۱۳۶۲ با فیلم «میرزا کوچک خان» به بازیگری بازگشت و از آثار سینمایی‌اش به فیلم‌های «سینه سرخ»، «خداحافظ سینما»، «سحرگر پیروزی»، «چشم عقاب»، «شاهرگ»، «تهاجم»، «پاکت»، «جهنم سبز»، «حادثه در کندوان»، «خط آتش»، «مرضیه»، «آن‌ها هیچکس را دوست ندارند»، «ضربه آخر»، «صلیب طلایی»، «پوتین»، «شکار خاموش»، «کانی مانگا»، «پلاک»، «میرزا کوچک خان»، «شکار در شب»، «فصل خاکستری»، «انفجار»، «مردی در آتش»، «چشمان بسته»، «جنوبی»، «گریز از مرگ»، «هفت مرد دلاور»، «آخر دجال»، «غلام ژاندارم»، «ترس و تاریکی» و در تلویزیون به سریال «سیمرغ» می‌توان اشاره کرد.

حاشیه جدید ناصرالدین‌شاه در پایتخت!

مهدی شادکام که پیش‌تر به جانمایی حدودی قبر ناصرالدین‌شاه با توجه به عکسی در فضای مجازی از سنگ‌نوشته جدید قبر ناصرالدین‌شاه خبر داد که در آستانه صدویست‌وهفتمین سالروز ترور ناصرالدین شاه، نام او به مانند دیگر مدفونین روی یکی از سنگ‌های حرم عبدالعظیم گذاشته شده است.

پس از انتشار این عکس اما گویا مدتی بعد سنگ‌نوشته پاک می‌شود.

براساس توضیحات این پژوهشگر مستند به اظهارات خطاط، پس از خطاطی نام ناصرالدین‌شاه که (ظاهرا) به موافقت تولیت برای حجاری انجام شده بود، خط مخدوش شده و به دلیل حاشیه‌های ایجادشده قرار شده است فعلا نامی نوشته نشود. هرچند «در کل، ماجرا روالی قانونی داشته و هیچ عمل خارج از قواعد خودسری در نوشته شدن نام ناصرالدین‌شاه بر سنگ قبرش طی نشده است.»

ایسنا در تماس با «روابط عمومی آستان حضرت عبدالعظیم (ع)» پیگیر ماجرا و دریافت توضیحات بیشتر است که به محض دریافت توضیح احتمالی، منتشر خواهد شد. در سال‌های گذشته، حضور شخصیت ناصرالدین‌شاه در چند سریال تلویزیونی و شبکه نمایش خانگی، نام او را بیش از دیگر پادشاهان قاجاریه نزد عموم مطرح کرد.